

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Sžk/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5018200237
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:5018200237.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a zo sudkýň Mgr. Kristíny Babiakovej a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) v právnej veci žalobcov (sťažovateľov): 1/ F.E. N., D. XXX XX U. Č.. XX, XXX XX U., 2/ D. N. D. I. Č.. XXX, XXX XX Š., spoločne právne zast. JUDr. Tomáš Zboja, advokát so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Vysokoškolákov č. 8556/33B, 010 08 Žilina, za účasti: 1/ K.. C. F., D. J.R. XXX/XX, XXX XX K., 2/ SCHIPRO SK, s.r.o., so sídlom Bystrička 414, 038 04 Bystrička, IČO: 36 426 989, právne zast. Mgr. Peter Baláž, advokát so sídlom Volgogradská 10964/19, 038 61 Martin, 3/ 4 s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 1000/7, 036 01 Martin, IČO: 36 663 468, 4/ LKAMMT, s.r.o., so sídlom Kapitulská 1, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 44 867 417, v konaní o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2018/018034/Kod zo dňa 1. mája 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/87/2018-156 zo dňa 3. marca 2020, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.
- III. Ďalším účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Mesto Martin (ďalej len „prvostupňový orgán“ alebo „stavebný úrad“) vydalo v zmysle § 66 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) stavebné povolenie č. SÚ-15760/119366/2017 zo dňa 27. novembra 2017 (ďalej len „stavebné povolenie“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým povolilo stavbu „WELLNESS PENZIÓN RELAX“ v rozsahu stavebných objektov: SO 01 - Wellness penzión relax, SO 02 - vodovodná prípojka, SO 03 - kanalizačná prípojka, SO 04 - prípojka NN, SO 05 - plynová prípojka.

2. Žalovaný rozhodnutím č. OU-ZA-OVBP2-2018/018034/Kod zo dňa 1. mája 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) zamietol odvolanie žalobcov a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. K jednotlivým námietkam žalovaný uviedol:

(I) námietky žalobcov smerujúce voči umiestneniu stavby, boli predmetom územného konania a v zmysle koncentračnej zásady, vyjadrenej v § 61 ods. 1 stavebného zákona, sú tieto v stavebnom konaní právne bezvýznamné;

(II) námietky, týkajúce sa (a) zrušenia okien zo severného pohľadu z dôvodu narušenia súkromia hostí penziónu Čierna pani, (b) osvetlenia chodieb v nočných hodinách a (c) určenia bytu stavebníka na jeho trvalé bývanie, žalovaný vyhodnotil s poukazom na stanovisko Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Martine. Z predmetného stanoviska v spojení s vyhláškou č. 532/2002 Z. z.

vyplývalo, že nedôjde k rušeniu súkromia návštevníkov penziónu Čierna pani. Návrhom na odstránenie okien sa už žalovaný zaoberal v konaní o umiestnení stavby, kde ho rovnako zamietol. Vzhľadom na charakter oboch stavieb, poskytujúcich len krátkodobé ubytovanie, umiestnenie okien reálne ani fakticky nemôže zasiahnuť do práv žalobcov a ani ubytovaných hostí. Vo vzťahu k charakteru bytu žalovaný poukázal na rozhodnutie súdu (strany 9 a 10 napadnutého rozhodnutia), v zmysle ktorého pokiaľ predmetný byt, označený ako služobný, má byť užívaný prechodne, potom presvetlenie tejto obytnej časti penziónu Čierna pani nemuselo napĺňať podmienky pre trvalé užívanie bytu;

(III) k zohľadneniu výsledku sporu o určenie hranice pozemku mal žalovaný za to, že tento spor stavebnotechnicky s povoloanou stavbou konštrukčne nesúvisí a súd predbežne neobmedzil stavebníka v práve nakladať s jeho pozemkom a na pozemku mu nezakázal vykonávať stavebnú činnosť, a teda túto námietku žalobcov zamietol..

II.

Priebeh konania pred správny súdom

3. Žalobcovia podali proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, ktorou žiadali, aby Krajský súd v Žiline (ďalej len „správny súd“) rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušil.

4. Žalobcovia uviedli, že: (I) prvostupňový orgán sa k niektorým námietkam vôbec nevyjadril, resp. sa nimi nezaoberal; (II) navrhovaná stavba má zastavanosť 100%, čo nezodpovedá zámeru Mesta Martin, (III) nesúhlasia s odstupovou vzdialenosťou stavby od penziónu Čierna pani, (IV) výška stavby a strecha objemom a tvarom znehodnocujú ich pozemok, (V) okná zo severnej strany by mali byť zrušené, (VI) nesúhlasia, aby byt stavebníka bol určený na trvalé bývanie a (VII) žiadali, aby boli zohľadnené výsledky sporu o hranicu pozemku - vec vedená na Okresnom súde Martiny, sp. zn. 5C/246/2016.

5. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe, vzhľadom na opakované námietky žalobcov poukázal na právnu argumentáciu, ktorú uviedol v napadnutom rozhodnutí a navrhol, aby správny súd žalobu zamietol.

6. Účastník konania v 4. rade nemal námietky voči napadnutému rozhodnutiu a účastník konania v 5. rade sa podaním zo dňa 5. februára 2019 vzdal účasti v konaní.

7. Žalobcovia v replike k vyjadreniam žalovaného a účastníkov konania zotrvali na svojej argumentácii uvedenej v správnej žalobe.

III.

Rozhodnutie správneho súdu

8. Správny súd rozsudkom č. k. 30S/87/2018-156 zo dňa 3. marca 2020 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „SSP“) správnu žalobu zamietol.

9. Správny súd uviedol, že žalobcovia uplatňovali rovnaké námietky, aké uplatnili v územnom konaní, ktoré bolo právoplatne skončené ešte predtým, ako stavebný úrad vydal oznámenie o začatí stavebného konania zo dňa 19. júna 2017. V rámci územného konania sa okrem iného posudzuje návrh na umiestnenie stavby, predovšetkým z hľadiska súladu jej umiestnenia s účelovým a priestorovým určením podľa záväzného územného plánu obytnej zóny, z hľadiska zabezpečenia urbanistického a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím a v neposlednom rade najmä s ohľadom na výškové a polohové umiestnenie stavby, vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb (§ 37 ods. 1 až 4 v spojení s § 39 ods. 1, § 39a ods. 1 a 2 stavebného zákona).

10. V súvislosti s regulatívami územného rozvoja mesta Martin správny súd poukázal na § 61 ods. 1 stavebného zákona, ako aj na § 52 Správneho poriadku a stotožnil sa s právnym názorom žalovaného, že pre územné konanie a stavebné konanie je typická a spoločná koncentračná zásada, ktorou je územné ako aj stavebné konanie ovládané, pričom priamo z § 61 ods. 1 tretia veta vyplýva, že na pripomienky a námietky, ktoré boli alebo mohli byť uplatnené v územnom konaní alebo pri prerokovaní územného plánu zóny, sa neprihliada. Je nepochybné, že námietky žalobcov vznesené v stavebnom konaní, ktoré sa týkajú umiestnenia stavby, sú už právne bezvýznamné. Správny súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že s prihliadnutím na koncentračnú zásadu, existenciu právoplatného rozhodnutia o umiestnení povoloanej stavby a vzhľadom na § 62 ods. 1 písm. a) a b) stavebného zákona, v spojení s kladnými vyjadreniami dotknutých orgánov, sa žalovaný s námietkami žalobcov, uvedenými v bode 1 odvolania, v odvolacom konaní nemal dôvod zaoberať.

11. Námietky, týkajúce sa nerešpektovania už existujúcej prevádzky penziónu Čierna pani, zrušenia okien zo strany penziónu Čierna pani boli (pohľad severný) z dôvodu rušenia súkromia hostí penziónu,

umelého osvetlenia chodieb a následného rušenia nočného kľudu považoval správny súd za nedôvodné, pričom opätovne poukázal na to, že žalovaný sa s nimi riadne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Poukázal pritom aj na právoplatné rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil územné rozhodnutie stavebného úradu zo dňa 22. novembra 2016 a v ktorom konštatoval, že vzhľadom na charakter oboch stavieb, t. j. ako stavieb poskytujúcich len krátkodobé (prechodné, dočasné) ubytovanie hostí, dospel k záveru, že umiestnením okenných otvorov ich zakomponovaním do severnej obvodovej steny navrhovanej stavby a umiestnených smerom k stavbe penziónu vo vlastníctve odvolateľov (žalobcov), berúc do úvahy aj charakter rozhodnutia, reálne ani fakticky nemôže dôjsť k ukráteniu na právach odvolateľov na ich súkromnom alebo rodinnom živote cez ukrátenie súkromia ubytovaných hostí v ich penzióne počas ich krátkodobého ubytovania. Zachovanie súkromia a pohodu bývania treba posudzovať ako skutočnosť, ktorú vníma v prvom rade trvalý užívateľ nehnuteľnosti a nie ktorú vníma na dobu prechodnú ubytovaný hosť. Z výsledkov vykonaného dokazovania, a to predovšetkým zo stanovísk dotknutých orgánov, ktoré sú pre stavebný úrad záväzné, nevyplývalo, že by navrhovaná stavba a v nej navrhované osvetľovacie otvory ich smerovaním k stavbe odvolateľov mohli negatívne ovplyvňovať „súkromie“ ubytovaných hostí. Takýto dôkaz nakoniec odvolatelia k svojmu tvrdeniu nepredložili a ani nenavrhlí taký dôkaz, z ktorého by nimi tvrdená skutočnosť o možnom rušení súkromia ubytovaných hostí hosťami ubytovaných v navrhovanej stavbe mala nepochybne vyplývať.

12. Žalobcovia k správnej žalobe nepredložili žiaden relevantný dôkaz preukazujúci, akým spôsobom osvetlenie komunikačných chodieb v nočných hodinách bude narušovať nočný kľud ich hostí ani dôkaz o tom, že toto osvetlenie bude nepretržité po celú noc, ani v akej intenzite. Poukázal pritom tiež na § 4 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 259/2008 Z. z. o podrobnostiach o požiadavkách na vnútorné prostredie budov a na byty nižšieho štandardu a na ubytovacie zariadenia, z ktorého vyplýva, že osvetlenie vnútorných priestorov musí byť zabezpečené osvetľovacími otvormi alebo sústavami umelého osvetlenia tak, aby v miestnostiach s pobytom ľudí alebo v ich funkčne vymedzených častiach boli dodržané základné požiadavky na osvetlenie vo vzťahu k zrakovej činnosti osôb a k charakteru svetelného prostredia. Z § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno vyvodiť, že z hľadiska obťažovania právne významné môžu byť aj tzv. imateriálne imisie. Za imisiu možno za určitých okolností považovať aj žalobcami namietané sledovanie okolia penziónu, čo naruší intimitu sediacych na otvorenej terase medzi objektmi, čím bude narušené ich súkromie. Aby však bolo možné obťažovanie pohľadom považovať za imisiu, muselo by ísť o mimoriadnu situáciu, pri ktorej by bolo sústavne a závažným spôsobom narušované súkromie hostí penziónu Čierna pani. V tejto súvislosti však pre nariadenie úplného zákazu presvetľovacích otvorov na protifaľej strane nepostačuje len subjektívny pocit žalobcov, že ich realizáciou dôjde automaticky k rušeniu súkromia hostí nahliadaním cez tento otvor do ich pozemku, a to vo zvýšenej miere, ako by sa predpokladalo, keby sa okná nerealizovali vôbec. Správny súd mal za to, že hlavným účelom okien v každej navrhovanej stavbe je v prvom rade najmä vytvorenie dostatočne presvetlených vnútorných priestorov v závislosti od účelu ich využitia, ako aj z dôvodu zníženia energetickej spotreby, a nie vedomý úmysel stavebníka, resp. jeho ubytovaných hostí, nepretržite do budúca obťažovať návštevníkov susedného penziónu pohľadom. Navyiac okná orientované k penziónu Čierna pani sú na chodbách, kde nie je predpoklad trvalého zdržiavania sa budúcich návštevníkov povolenej stavby.

13. Žalobcovia nesúhlasili s tým, aby byt stavebníka v navrhovanej stavbe bol určený na jeho trvalé bývanie. Podľa správneho súdu, ak žalobcovia, ako to vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžp/28/2013, tvrdili, že byty majú byť určené na trvalé bývanie, z tohto rozhodnutia vyplýva, že žalobcovia podali návrh na zmenu ich stavby „Prístavba penziónu Čierna pani“ pred jej dokončením, spočívajúcej v čiastočnej zmene účelu užívania jej vnútorných priestorov z ubytovacích na prechodné ubytovanie majiteľov penziónu (služobné byty). Žalobcami tvrdenú skutočnosť, že byty majú byť určené na trvalé bývanie, popiera vyjadrenie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Martin k projektovej dokumentácii - Nadstavba a stavebné úpravy penziónu Čierna pani v Martine - zmena stavby pred jej dokončením, z ktorého vyplýva, že uvedený orgán nemal pripomienky k stavebnému konaniu a súčasne konštatoval, že umiestnenie služobného bytu, vyčlenením z ubytovacej kapacity penziónu, je posudzované ako prechodné ubytovanie, a preto nie je potrebné dodržiavať požiadavky platnej legislatívy na preslnenie a kvalitu denného osvetlenia, nakoľko sa nejedná o priestory určené na dlhodobý pobyt. Z obsahu tohto stanoviska vychádzalo aj rozhodnutie žalovaného, ktorým povolil zmenu rozostavanej prístavby penziónu Čierna pani, keď povolil zmeny týkajúce sa nadstavby podkrovia časti 3. NP, kde vzniknú dve ubytovacie bunky pre hostí penziónu a bytová jednotka (služobný byt). Podľa názoru Najvyššieho súdu SR pre posúdenie veci nie je podstatné, akými výrazovými prostriedkami je označený predmetný byt v rozhodnutí stavebného úradu, ale podstatným je spôsob a účel užívania povoľovanej zmeny rozostavanej stavby. Keďže rozsah súdneho prieskumu v správnom súdnictve je

limitovaný výrokom napadnutého rozhodnutia, nebolo možné v rámci predmetného konania zaoberať sa zákonnosťou iného rozhodnutia, než ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu. Žalobcovia navyše nepredložili žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že zaradenie bytu by mohlo ovplyvňovať existujúci režim prevádzky v ich penzióne, ani akým spôsobom by ho mohol ovplyvniť, ide len o všeobecnú a nekonkrétnu námietku, ktorú nie je možné bližšie vyhodnotiť.

14. V súvislosti s poslednou žalobnou námietkou žalobcov, týkajúcou sa zohľadnenia sporu o hranicu pozemku, správny súd zo spisu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/58/2019 zistil, že rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 5C/246/2016-198 zo dňa 22. novembra 2018 súd žalobu žalobcov zamietol. Na základe odvolania žalobcov Krajský súd v Žiline, uznesením č. k. 11Co/58/2019-236 zo dňa 30. apríla 2019, rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 5C/246/2016-198 zo dňa 22. novembra 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Keďže obsahovo ide o občianskoprávnu námietku, mohli ju žalobcovia podať v lehote určenej v Oznámení o začatí stavebného konania zo dňa 19. júna 2017, alebo v priebehu stavebného konania, čo však neurobili a uplatnili ju až v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Z toho dôvodu nemohol byť možný postup podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona, z ktorého vyplýva, že ak medzi účastníkmi konania nedôjde k dohode o námietke ktorá, keby sa zistilo jej oprávnenie, by znemožnila uskutočniť požadované opatrenie alebo by ho umožnila uskutočniť len v podstatne inej miere alebo forme, odkáže stavebný úrad navrhovateľa alebo iného účastníka podľa povahy námietky na súd alebo na iný príslušný orgán a konanie preruší. Keďže predmetnú námietku žalobcovia uplatnili až v odvolaní, sami sa pripravili o možnosť postupu podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona, a teda žalovaný ju správne posúdil ako námietku odvolaciu. Žalovaný podľa súdu správne poukázal na § 40 ods. 1 Správneho poriadku a tiež postupoval správne keď zistil, že Okresný súd v Martine v danej veci ešte právoplatne nerozhodol, nebolo vydané žiadne predbežné opatrenie, ktorým by obmedzil stavebníka nakladať so sporným pozemkom alebo mu dočasne zakázal vykonávať akúkoľvek stavebnú činnosť. Za správny považoval aj postup žalovaného, ktorý zistil, že existencia stavby oplotenia, ktorej odstránenia sa žalobcovia domáhajú, priamo stavebnotechnicky s povolenou stavbou konštrukčne nesúvisí a zároveň nezistil žiadnu poznámku v zmysle § 38 zákona č. 162/1995 Zb. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov.

IV.

Argumentácia účastníkov v kasačnom konaní

15. Proti rozsudku správneho súdu podali v zákonnej lehote žalobcovia (sťažovatelia) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP a navrhli, aby kasačný súd rozhodnutie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. Sťažovatelia v kasačnej sťažnosti namietali, že:

(I) správny súd vo svojom rozhodnutí v podstate len konštatoval žalovaným tvrdené skutočnosti bez toho, aby sa vysporiadal s procesnou obranou sťažovateľov. Všetky žalobné dôvody boli vyhodnotené ako nedôvodné s tým, že súd iba prevzal účelové tvrdenia žalovaného. Žalovaný trpí dôkaznou núdzou, nakoľko v napadnutých rozhodnutiach a vyjadreniach z jeho strany nebol predložený a vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by spochybňoval existenciu žalobných dôvodov. Rozhodnutie súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné, nakoľko z neho nie je zrejmé, aký myšlienkový postup viedol súd pri rozhodovaní;

(II) námietky sťažovateľov boli uplatnené včas. Ustanovenia § 61 ods. 1, § 39 ods. 1 a § 39a ods. 2 písm. b) stavebného zákona nemožno vykladať účelovo a formalisticky ako správny súd, že bez ďalšieho skúmania prevzal argumentáciu žalovaného. Správny súd sa pritom nezaoberal skutočnosťou, či bolo reálne dodržané znenie zákona, ohľadne náležitého upozornenia zo strany žalovaného (§ 61 ods. 1 stavebného zákona). Skúmať možno v danom prípade dodržanie zákonnosti priebehu a samotného rozhodnutia, čo správny súd nerealizoval;

(III) ich námietky, týkajúce sa neobmedzovania už existujúceho objektu penziónu Čierna pani, navrhovaného rozmiestnenia okien, bytovej jednotky a terasy, či rušivého osvetlenia komunikačných chodieb v nočných hodinách, objemu a tvaru strechy navrhovanej stavby neboli správne vyhodnotené;

(IV) poukázali aj na stiesnený vstup medzi penziónom Čierna pani a budúcou stavbou, ktorý sťažovatelia plánovali rozšíriť v snahe zlepšiť prístup pre návštevníkov, čo žalovaný zjavne odignoroval.

17. Účastník konania v 1. rade, vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa stotožňuje so závermi správneho súdu.

18. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sťažovatelia nepredložili dôkaz o tom, že si stavebný orgán v Oznámení o začatí správneho konania nespĺnil svoju oznamovaciu povinnosť. Správny súd dostatočne reagoval na námietky sťažovateľov a títo neuniesli dôkaznú ťarchu, spojenú

s preukázaním existencie procesnej vady, ktorej sa mal súd dopustiť. Záverom žalovaný navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

19. Podaním zo dňa 7. októbra 2020 sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril účastník konania v 2. rade ktorý uviedol, že sa plne stotožňuje s obsahom kasačnej sťažnosti a je toho názoru, že napadnutý rozsudok by mal byť zrušený a vec by mala byť vrátená správneému súdu na ďalšie konanie. V súčasnosti je medzi účastníkom konania v 1. a 2. rade vedený spor o vlastnícke právo k niektorým častiam pozemkov. Za týmto účelom bola vypracovaná technická správa autorizovaného geodeta, z ktorej je zrejmé, že hranica pozemkov je posunutá smerom na sever do pozemkov účastníka v 1. rade. Ten sa voči predmetnému zisteniu bránil údajným vydržaním sporných častí pozemkov, pričom je zrejmé, že keď v roku 2002 tieto pozemky kúpil, vedel, kde vedie hranica pozemkov, a že sčasti bude užívať pozemky účastníka v 2. rade bez právneho titulu. Následne v roku 2009 na základe vytýčenia, ktoré si objednal samotný účastník v rade 1, sa mu táto skutočnosť potvrdila. Po tom, čo ho účastník v rade 2. upozornil na predmetný nesúlad, účastník v rade 1 účelovo vysadil na spornej ploche odrastené tuje a zároveň začal tvrdiť, že túto plochu dlhodobo užíva v dobrej viere, že je jeho a preto ju nadobudol do vlastníctva vydržaním. Preukázateľne však vedel, že užíva cudzie pozemky. Z uvedenej technickej správy vyplýva, že dokonca časť stavby garáže vo vlastníctve účastníka v rade 1. sa nachádza na pozemku účastníka v rade 2. Obdobný problém s posunutím hranice o niekoľko desiatok centimetrov do susedného pozemku sa vyskytol aj v severnej časti pozemkov účastníka v rade 1., kde tento podľa geodetických meraní opäť užíva časti cudzích pozemkov v tomto prípade žalobcov. Túto skutočnosť, t. j. spochybnenie hraníc stavebného pozemku a to so severnej ako aj južnej strany správny orgán ani prvostupňový súd nezobrali do úvahy.

V.

Posúdenie kasačného súdu

20. Dňa 1. januára 2021 nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú agendu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prerokúvaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3S a bola v kasačnom konaní vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

21. Pri zodpovedaní námietok sťažovateľov kasačný súd zohľadňoval aj rozhodovaciu činnosť NS SR. Keďže odo dňa 1. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia NS SR na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), vychádzajúc z účelu zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti, z právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít (§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) sa kasačný súd naďalej považuje za viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia NS SR, vrátane jeho veľkého senátu.

22. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

23. Úvodom považoval kasačný súd za potrebné vysporiadať sa s otázkou účastníctva účastníka v 5. rade v konaní pred správneým súdom. Kasačný súd mal zo súdneho spisu (č. I. 80) za preukázané, že tento účastník sa v priebehu súdneho konania vzdal svojho účastníctva, no napriek tomu s ním správny súd naďalej konal. Uvedené však nepredstavuje zásadnú procesnú chybu v konaní, a preto kasačný súd s uvedeným účastníkom ďalej nekonal.

24. K samotnej kasačnej sťažnosti je potrebné uviesť, že jednotlivé sťažnostné body sú formulované všeobecne, len s poukazom na znenie konkrétnych ustanovení stavebného zákona a Správneho poriadku. Sťažovatelia konkrétne nevymedzili, v čom spočívalo nesprávne právne posúdenie správneho

súdu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na odbornú spisbu, v zmysle ktorej nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento dôvod kasačnej sťažnosti je naplnený v prípade, keď krajský súd na zistený skutkový stav: a) neaplikoval príslušnú právnu normu (t. j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu), b) aplikoval nesprávnu právnu normu (t. j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú), c) obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval alebo d) správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018, 1617 s.).

25. Sťažovatelia v podstate len vyslovili nesúhlas so závermi správneho súdu, avšak neuviedli, ktorá právna norma bola nesprávne aplikovaná, resp. nebola aplikovaná vôbec. Samotný nesúhlas so závermi správneho súdu nie je postačujúci pre naplnenie zákonného dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Kasačný súd teda mohol pristúpiť k odmietnutiu kasačnej sťažnosti podľa § 459 písm. e) SSP, z dôvodu, že kasačná sťažnosť nemá náležitosti ustanovené týmto zákonom. Avšak vzhľadom na povahu samotného stavebného konania, jeho dĺžku a stav právnej istoty účastníkov konania kasačný súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu danej veci, avšak len v rozsahu, ako to umožňovala všeobecne formulovaná kasačná sťažnosť. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžp/28/2013 zo dňa 28. januára 2015, týkajúci sa rovnakých účastníkov konania, v ktorom Najvyšší súd SR zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného o umiestnení stavby. V predmetnom rozhodnutí Najvyšší súd SR rovnako dospel k záveru, že: „Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdým nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.“

26. Kasačný súd sa nestotožňuje s námietkou sťažovateľov, že by sa správny súd nevysporiadal s ich žalobnými bodmi, resp. že by z odôvodnenia napadnutého rozsudku nebolo zrejmé, aký myšlienkový postup viedol súd pri rozhodovaní. Správny súd v bodoch 12. až 19. odôvodnenia napadnutého rozsudku dal podrobnú odpoveď na všetky námietky sťažovateľov, tak vo vzťahu k zrušeniu okien na navrhovanej stavbe, namietanému narušeniu súkromia hostí, umiestnenia služobného bytu, rušivého osvetlenia komunikačných chodieb, či objemu a tvaru strechy navrhovanej stavby. V danom prípade správny súd poukázal na koncentračnú zásadu v stavebnom konaní, v zmysle ktorej na pripomienky a námietky, ktoré mohli byť uplatnené v územnom konaní sa neprihliada. Správny súd poukázal na to, že sťažovatelia podávali rovnaké námietky tak v konaní o umiestnení stavby, ako aj v stavebnom konaní, pričom s týmito námietkami sa tak prvostupňový orgán, ako aj žalovaný riadne vysporiadali. S uvedeným záverom sa kasačný súd v plnej miere stotožňuje, pričom dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžk/45/2018 zo dňa 22. septembra 2020, ktorý v bode 33. odôvodnenia uviedol: „V stavebnom konaní platí koncentračná zásada, ktorá znamená, že po termíne určenom stavebným úradom sa na pripomienky a námietky účastníkov konania neprihliada a stanoviská dotknutých orgánov, ktoré sa nevyjadrili, sa považujú za kladné. Stavebný úrad však musí zainteresované subjekty na túto skutočnosť písomne upozorniť a jednoznačne určiť lehotu na uplatnenie ich pripomienok a námietok. Účelom zásady koncentrácie konania v stavebnom konaní je stanovenie určitých limitov stavebného konania a jej cieľom je zamedziť neustálemu generovaniu nových námietok, ktoré by v konečnom dôsledku bránili akejkoľvek stavebnej činnosti. Stavebnému úradu v tomto smere niet čo vytknúť, nakoľko procesný postup podľa § 61 stavebného zákona dodržal.“

27. K tvrdeniu sťažovateľov, že správny súd sa nezaoberal otázkou, či bolo dodržané znenie zákona ohľadne náležitého upozornenia zo strany žalovaného v zmysle § 61 ods. 1 stavebného zákona, kasačný súd poukazuje na bod 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku z ktorého vyplýva, že správny súd mal z administratívneho spisu za preukázané, že stavebný úrad vydal podľa § 61 ods. 2 stavebného zákona oznámenie o začatí stavebného konania dňa 19. júna 2017 a účastníkov poučil, že môžu svoje námietky a pripomienky uplatniť v lehote 7 pracovných dní odo dňa doručenia oznámenia, najneskôr na ústnom pojednávaní, prípadne v stanovenej lehote, inak nebude na ne prihliadnuté. Z uvedeného vyplýva, že správny súd skutočne preskúmal, či oznámenie o začatí stavebného konania obsahovalo náležité poučenie pre účastníkov konania, pričom predmetné oznámenie považoval za súladné so zákonom, s čím sa kasačný súd v plnej miere stotožňuje.

28. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa stiesneného vstupu medzi penziónom sťažovateľov a budúcou stavbou kasačný súd uvádza, že túto námietku sťažovatelia uvádzajú až v kasačnom konaní a zo súdneho spisu nevyplýva, že by ju uplatnili v konaní pred správny súdom. Podľa § 441 SSP v kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti. Vzhľadom na uvedené ustanovenie sa s touto námietkou kasačný súd ďalej nezaoberal. K rovnakému záveru dospel kasačný súd aj vo vzťahu k vyjadreniu účastníka konania v 2. rade, ktorý poukázal na technickú správu vypracovanú geodetom zo dňa 30. apríla 2019. Účastník konania v 2. rade uvádza skutočnosti, ktoré mu museli byť známe ešte pred vydaním rozhodnutia správneho súdu, pričom túto technickú správu súdu nezaslal a ten sa s ňou logicky nemohol vysporiadať.

VI.

Záver

29. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že dôvody, ktorými sťažovatelia spochybňovali predmetné rozhodnutie správneho súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietali už v správnom konaní i v žalobe, a s ktorými sa správny súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Správny súd sa v rozhodnutí riadne vysporiadal so všetkými námietkami a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

30. O náhrade trov kasačného konania kasačný súd rozhodol tak, že neúspešným sťažovateľom ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada zo zákona nevyplýva (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP). Ďalším účastníkom konania kasačný súd náhradu trov kasačného konania podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP nepriznal, nakoľko im v kasačnom konaní nebola uložená žiadna povinnosť.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.